

POLONA GLAVAN

ÉJSZAKA EURÓPÁBAN

Fordította:
Gállos Orsolya

először

SZERDÁN, GONDOLTA ANDRINNE.
Szerdai napon fogok meghalni.

Szerda volt, és semmi sem sikerült. Későn értek a kempingbe. Az autóbusz késett. A földalatti késett. Minden csúszott, és nekik pontosnak kellett lenniük. Futniuk kellett. Andrinne nem akart futni.

– Hol vagyunk? – hörögte bele a nyugodt, forró augusztusi estébe.

– Közel – vetette oda Christian, rá se nézve. A Párizsra ereszkedő sötétben gőzölgött az aszfalt összes repedése. Az emberek lelassultak, legalábbis így tűnt kettejük kifulladás, rohanó szemszögéből. Andrinne összeszorította a fogát, megragadta a hátizsák vastag kantárját. Veríték csorgott a homlokán, és a szemöldökétől szivárgott le a szemhéjára. Kidugta a nyelvét. A levegő sós volt, csikorgó.

– Mennyi van még? – lihegte, és azt gondolta, a fene egye meg, ha újra azt mondja, hogy *a következő sarkon*, én többet egy lépést sem teszek. A papucsá vizes volt, érezte a hólyagokat, melyeket

majd Amszterdamban fog megszámolni. Amszterdamban. Ha egyáltalán.

Christian nem mondott semmit. Háta ritmikusan ugrált a lány előtt.

Csak két méter volt köztük a távolság, de Andrinne úgy érezte, mintha elérhetetlen messzeségben volna tőle.

– Basszus, mennyi van még? – ordította. – Elárulnád, kérlek?

– Ott vagyunk, ha mondom – reccsentette Christian. – Egy-két perc. Ha szívózni akarsz, tényleg elkészünk.

Andrinne összeszorította a fogát.

– Egyáltalán miért kell abba a francos Amszterdamba mennünk? – nyögött fel. – Igazán maradhatnánk még. Úgyis van időnk.

Christian röviden rápillantott a vállá fölé.

– Már így is túl sokáig maradtunk ebben a kibaszott városban – üvöltötte. – Két nappal tovább, mint terveztük, ha még emlékszel. Éspedig egyedül a te kívánságodra. Szerintem...

Levegőt vett. A házak lassan maradtak el mellettük. Túl lassan.

– Egyáltalán mi van Párizsban? Túl drága és túl meleg. Annyi a japán, mint a nyű. A párizsiak arrogánsak, a sör pocsek, a kemping ócska.

Andrinne grimaszt vágott a háta mögött.

– Hál' istennek, hogy japánok és nem norvégok – sziszegte erejének végső határán. – Mert akkor csakugyan szívesebben húznék el máshová.

Christian mintha nem is hallotta volna, az órájára pillantott. Még két perc a vonatig.

– Hol az a te állomásod? – nyögött fel Andrinne. – Már száz éve ott van az első sarkon.

– Hé, állj már le! – robbant Christian. – Én tehetek róla, hogy késik a metró? Chiracnál reklamálj, kiscsillag.

Andrinne eltátotta a száját, de a forróság a nyelvét a szápadlására tapasztotta.

Erre lesz még idő. Az egész éjszaka, akárhol is töltjük.

Ha megéri egyáltalán, gondolta. Tulajdonképpen azon is csodálkozott, hogy eddig bírta.

És akkor felbukkant a Gare du Nord. Csendesesen jelent meg a házak mögött, szürkén, hatalmasan, üvegkupolájával, amely visszaverte az utcai fényeket. Christian megragadta Andrinne kezét, és elfutottak a tömött autóbuszok, ott tébláboló koldusok és moszlim nők mellett, akik a csomagszállító kocsikon tologatták fekete szemű gyerekeiket. A vonat a peronon állt, és most kapaszkodtak fel rá az utolsó rövidnadrágos, papucsos utasok, szinte kivétel nélkül óriási hátizsákokkal. Átvágtattak a peronokon, még fél perc, tizenöt másodperc, Andrinne lába csukladozott, a hátán csorgott az izzadság, a bokája mintha görögőscsapágy lett volna, s azt ismételné utolsó erejével, bírd ki, bírd ki, bírd ki. Gyűlölöm Amszterdamot, tudta még gondolni, és aztán odaértek. Szerencsére. Christian feltolta Andrinne-t a vonatra, s amikor az elindult, az utolsó pillanatban elkapta a lépcsőkorlátot.

Andrinne lerogyott a padlóra az ajtó mellett, és nagy hévvel kapkodta a levegőt. Szíve dübörgött, mintha bármely pillanatban kiszakadhatott volna, hogy ott szökjék ki a kupék közti folyosón. El fogják lopni, gondolta, és sikerült elmosolyodnia. Talpától a bokájáig szaggatta a fájdalom. Christian a hátizsákján ült, és kinyújtott kézzel piszkos fehér edzőcipőbe szorított lába fölé hajolt. Az üveg, gondolta Andrinne, elvesztette az üveget. Keze remegni kezdett a rátörő pániktól. Christian biztos elvesztette az üveget, amely egyszer futás közben kiesett

a hátizsákja oldalzsebéből, és elgurult a csikkek között a járdaszélig, és a víz kifolyt, elpárolgott, és ők szomjan fognak halni, mire abba a rohadt Amszterdamba érnek. Christian felé pillantott.

– Az üveg – hörögte. – Vízet.

Christian kissé fölemelte a fejét. Bólintott. Megtapogatta a hátizsák oldalzsebét, kinyitotta a cipzárt, és előhúzta az Evian csaknem teli üvegét. Andrinne kitépte a kezéből, és magában jót mulatott a megkönnyebbüléstől. Rövid, még mindig kifulladásos kortyokban ivott. A víz lecsöpögött az állán, és összevizezte a pólóját. Lerakta az üveget, majd visszaadta Christiannak.

– Van vizünk – mondta, és mosolyogni próbált. – Majd csak lesz valahogy, nem igaz?

Giordano az ablaküvegre fektette a karját, és homlokát két könyöke közé hajtotta, épp csak érintve az ujjnyomokkal teli felületet. A marseille-i vonat poros volt és izzadt, mintha a légkondinak hírért sem hallották volna ott, ahol a legnagyobb szükség lett volna rá, a párolgó, alig lélegző hátizsákosok, a pocakos, átizzadt öregek és ráncos asszonyaik között, akik ijedten szorongatták a reklámszatyraikat. Itt szerencsére más volt a helyzet. A párizsi külvárosokat futólag megvilágította a meleg alkonyfény, és a messzeség azt mutatta, hogy újra éledhet a remény. Most már ez volt Andrinne egyetlen feladata. A remény. Órákkal ezelőtt még reménytelenség nyomasztotta, a süket hőség mozdulatlansága, amely áttörhetetlen falat húzott a házak mögé, ahová a sínek bekanyarodtak.

Giordano lehunyta szemét, és lehajtotta a fejét a fal – mint a feledés első lépése – előtt.

Volt ebben valami szertartásszerű, a sötétben, amely a színét veszített nap ellenére is sűrűsödni kezdett a szemhéjak mögött, amelyekből játékosan, szinte gyermeken szökkentek elő Azra sovány bokái.

Azra vékony bokája és leégett válla. A fal mögött.

Ott valahol. Azúr, ahogy Christian elkeresztelte magában. Akkora, mint a déli égbolt, és titokzatos, mint Szibéria, bár néhány dolgot tud róla, legalábbis a legfontosabbakat. *Nem szabad, Gio. Nem szabad.* Marseille akkor nagy, izzó valóság volt, mögötte nem volt semmi, piszkos aszfalt borította, matrózok siettek rajta, és a szokott hévvel kutatták a lányokat. *Gio. Nem szabad.* Ahogy kimondta, Azra hangjának mélyén fájdalom reszketett, amit még valószínűleg otthonról hozott, a boszniai hegyek között megbúvó kis falujából, ami már három éve nem létezett. Az ablak mögött a sötét átcsúszott világoskék égbe. Párizsi kék, gondolta Giordano, ez az. A dél életörömét, illatait, azúrját teljes komolysággal túlharsogni akaró észak elnémult árnyalata.

Azúr. Megrázta a fejét. Diego a homlokát kopogtatta volna, ha csak egy szót is szól, és Simone arcára kiült volna a közmondásosan hitetlenkedő kifejezés. Szerelem... egy pillanat, *plátói?* És téged melyik korból szalasztottak, öreg, talán a középkorból?

Amszterdamban élvezik az életet, képzelheted, az ágyból egyenesen az első coffee shopba, onnan meg a piroslámpás negyedbe kirakatokat nézni, akármit, Diego már biztos két vállra fektette a hostelban fellelhető nők felét, Simone meg elment Anne Frank házába, kötelességből, mert az egyik nagyapja zsidó. *Hát te, Gio, te mit csináltál? Semmit, a hajókat néztem. Aha, a hajókat. Kicsit mindig fura fiú voltál, öreg.* És Azra felnevetett volna szomorú, kacskaringós nyelvéen, átkarolta volna a vállát, a leégett vállát, eléje rakta volna a hetedik café au lait-t, Gio meg ösztönösen a ruhakivágása felé sandított volna, és Azra kacagott volna a vállaival, mint akkor, amikor aztán a fiú azt mondta, hogy tulajdonképpen itt töltöttem az egész délutánt, csak mert kicsit beszélgetni szerettem volna veled.

A becsapódó tolóajtó hangja ébresztette fel. Giordano hirtelen fölnevezett, mint akit rajtakaptak. Mintha ő kapta volna valamin, sikerült rájönnie. Azután a talpa alatt megérezte az igazságot. A fal mögött volt, az amszterdami vonaton. Útitársakat kapott. Legalább is úgy látszott.

Az ajtóban rövidre nyírt hajú szőke pár állt. Át voltak izzadva, lábukon saru. Arcuk láthatólag nem szokta a napot. Valahonnan északról, saccolta Giordano. Hátizsák nélkül is tudni lehetett volna róluk, hogy diákok, zsebükben néhány utazási csekkkel meg interrail jeggyel. – Van hely? – kérdezte szögletes kiejtéssel a lány. Nyúlánk volt és sovány. Fehér pólója a vállára tapadt. Giordano fölnevezett a csomagtartóban fekvő hátizsákjára. Bölintott. A lány elmosolyodott, mire áttetszően szürke szeme fáradtan megcsillant. A fiú odabiccentett Giordanónak, és levette válláról a zsákját. Giordano megint bölintott, cigi után tapogatott a zsebében, és kilépett a folyosóra.

Andrinne elégedett sóhajjal nyúlt el az ülésen. A vonat a sötétbe borult síkságon robogott már teljes sebességgel, és kényelmesen elringatta utasait. Andrinne kinézett a kupéajtón a folyosóra. Nem volt kint senki. Hang sem hallatszott. A hangos amerikai beszéd és az elnyúló, érdes spanyol dal kívül maradt a kupéajtón. Andrinne lerúgta a saruját, és kinyújtóztatta a hátát. Christian felé pillantott, aki akkurátusan felrakta hátizsákját a csomagtartóba. Izmai a rövidnadrágban feszesek voltak, mint a húr. Andrinne a büszkeség és némi hiúság hullámát érezte, ajka mosolyra húzódott.

– Hagyd már – mondta. – Nem fog leesni.

– Óvintézkedés – magyarázta Christian anélkül, hogy levette volna tekintetét a hátizsákról. – Tudod, mi van. Éjszakai vonat meg ilyesmi.

– Csak nem akarnak ellopni egy közönséges hátizsákot? – hitetlenkedett Andrinne. – Ki akar egy ilyet megfújni? Dugd a tárcád az övedbe és kész.

– Itt másképp van – felelte Christian. – Mindent ellopnak. Emlékezz, mi történt Kjetillel.

– Kjetil idióta – fújta Andrinne. – Vak, mint a vakond. Szerintem lerántották a válláról, és csak másnap reggel vette észre.

– Jobb félni, mint megijedni – mondta Christian, abba se hagyva a pakolászást.

– Ezt is Kjetil mondta?

– Nem, Hippokratész. Vagy ki a bánat.

Andrinne felnevetett.

– Ketten vagyunk – mondta. – Majd csak tudunk vigyázni. Ha ellopják a hátizságot, hordhatod az én cuccaimat. Amszterdamban ez úgysem kirívó, nem?

Christian elmosolyodott, először, mióta eljöttek a Bois de Boulogne-i kempingből. Andrinne-ra sandított. – A pötytös szoknyádat szívesen húzom le rólad – mondta –, fölvenni mégsem szeretném.

Andrinne pezsgően felkacagott.

– Pedig megtethetnéd a kedvemért. Hogy egyszer én húzhassam le rólad.

Christian elengedte a hátizsákot, a nadrágjába törölte a tenyerét, és Andrinne mellé ült. Átölelte a vállát. Az ablak mellett mozdulatlanul ömlött tova az éjszaka.

– Mikor leszünk Amszterdamban? – kérdezte. – Hatkor, fél hétkor?

– Kicsit később – mondta Andrinne. – Azt hiszem, hét körül.

– Kilenc óra – motyogta Christian. – Elég sok. Lehet, hogy aludni is tudunk addig.

Andrinne elhelyezkedett az ülésen. Keze fejével megsimogatta Christian arcát.

– Ugye, Párizs azért nem volt olyan rossz? – kérdezte lehalkított hangon.

– Végül is nagyon jól éreztük magunkat.

A végén a remény kicsit megemelte a hangját.

Christian lassan bólintott.

– A Louvre túl drága – mondta –, és az Eiffel-torony határozottan túl van értékelve. A latin negyed kommersz. Különben azért oké.

– Csakhogy oké – sóhajtotta Andrinne. – Különben mit akarunk csinálni Amszterdamban?

– Szállást keresünk – javasolta Christian. – Ez lesz a legnehezebb.

– Ugyan, hagyd már – torkollta le Andrinne. – Nem a technikai részletekre gondoltam. Úgy értem, akkor, ...ha már úgy igazán ott vagyunk.

– Keresünk egy boltot, és veszünk valamit reggelire – mondta Christian. – Éhes vagyok, mint a farkas. Vagy egyszerűen bemegyünk az első McDonald'sba, mit szólsz? Minden állomáson szokott lenni.

– Ne szórakozz – mondta Andrinne. – Azért rohansz Amszterdamba, hogy egyél?

A kupé ajtaja felcsikordult. Giordano jött be tétován, szinte féltéken. Andrinne és Christian egyszerre pillantottak rá. Andrinne ösztönösen elmosolyodott. Giordano vizonozta a mosolyát.

Giordano a szeme sarkából figyelte, milyen egyenesen ülnek egymás mellett.

Zavar és feszengés a harmadik belépésekor – mindenki ismeri, ha nem is tanult pszichológiát.

Skandinávok, bizonyosan skandinávok, svédek, dánok, norvégok.

Nevetséges, ugrándozó beszédüket különben sem tudta volna megkülönböztetni. Odafele egyáltalán nem is beszélnek, mondta egyszer Lucia valahol az egyetem vagy a székesegyház vagy akármi előtt. Előző nyáron Svédországban járt, és folyton erről beszélt. Nem beszélnek, Gio, gondolhatod, csak mennek egymás mellett, keze a cigarettával kört írt le, és a közelben felbőgött egy sziréna, hatodszor azon a reggelen, a bölcész Lucia hullámozó mellével, kétdimenziósan, mint egy gyerekrajz, *megfognád ezt, Gio, megfognád*, oldalról, letről nézett Giordanóra, fűzte őt, és a fiú azon töprengett, hogyan léphetne le. A párt nézte, ahogy együtt néznek ki az ablakon. Tényleg nem beszélnek, Lucia. Ez egyszer neked van igazad. Először gondolt a lányra, először Marseille, ha nem Milánó óta. Nem mondta meg neki, hogy elutazik, miért is mondta volna. Hiszen Lucia akart többet kihozni abból a Marcónál töltött éjszakából. Egyenesen megmondta neki, hogy nem megy, találjon magának jobbat, ő egy kicsit egyedül akar maradni. Kotorászott az emlékeiben, de az eset, ha volt egyáltalán, nem jutott az eszébe. Sőhajtott egyet. *Szemét vagy, Gio, szemét vagy*. Na igen, mi van még?

Lehajolt a kézításkaként szolgáló kis hátizsákhoz, az üveg Fanta és, ki tudja, miféle zoknik között kotorászott, majd kivett egy fehér spirálfüzetet. Borítója kicsit piszkos volt. Útinapló állt a címlapján, és kissé lejjebb: ha véletlenül te vagy a szerencsés megtaláló, kérlek, érzelmi értéke miatt juttasd el az alábbi címre. Egy sört adok oldalként, becsszóra. Diego odaírt még valamit. Az utazás előtti este mentek el Giordanóval sörözni. Giordano az utolsó pillanatban megakadályozta, hogy még azt is odaírja: Ha lány vagy, fordulj hozzám, mert én többet kínálok. Mintha sok száz évvel ezelőtt történt volna, pedig az első dátum alig két héttel ezelőtti volt.